

Arrest

nr. 192 865 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2017 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 25 oktober 2013 een visumaanvraag lang verblijf in het kader van gezinshereniging met haar zoon in. Op 31 januari 2014 wordt het visum geweigerd.

1.2. Verzoekster dient op 7 juni 2016 een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van ascendent ten laste, met name in functie van de Nederlandse wettelijke samenwonende partner van haar zoon. Op 27 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoekster dient op 8 december 2016 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van ascendent ten laste, met name in functie van de Nederlandse wettelijke samenwonende partner van haar zoon.

1.4. Op 7 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoekster op 8 juni 2017 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8.12.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- loonfiches (Match SA) op naam van de referentiepersoon voor de periode oktober 2016 – april 2017 met bijhorende arbeidsovereenkomst van bepaalde duur dd. 18.01.2017; verklaring ACV dd. 06.03.2017 met betrekking tot de werkloosheidsvergoeding van de echtgenoot van de referentiepersoon (zoon van betrokkene); arbeidsovereenkomst (Bayers BVBA) dd. 01.04.2017 met bijhorende loonfiche april 2017 op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon

- attesten van armoede dd. 20.11.2012 en 03.05.2016 waarin het bestuurshoofd van de wijk Boluca (gemeente Arnavutkoy) verklaart dat betrokkene geen eigendommen, inkomsten heeft of uitkeringen ontvangt en dat zij arm en behoeftig is. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring niet kan worden uitgesloten, en er geen overige documenten ter staving van deze verklaring werden voorgelegd, kunnen louter deze attesten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- attesten dd. 17.02.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar echtgenoot tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen; er werd geen attest voorgelegd op naam van betrokkene

- verzendbewijzen van geld (Garanti, Western Union, Ürikeye Bankasi, PTT) uit de periode 2011 – 2012 en één verzendbewijs dd. 13.11.2014: echter, deze bewijzen van financiële steun zijn onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er werd slechts één geld- storting voorgelegd voor de periode 2013 – half 2016.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aan- getoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zoon en schoondochter van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België; er is geen sprake van enige medische problematiek op haar naam.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel, dat enkel is gericht tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt toegelicht als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering dienen zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het

zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen (RvS 23 september 2013, nr. 224.862; RvS 13 november 2012, nr. 221.391).

De RvV heeft reeds te kennen gegeven (Arrest RvV nr. 182 882 d.d. 24.02.2017) dat de doelstelling van artikel 3, 2de lid van de RL 2004/35/EG, waarvan art. 40bis Vw. de omzetting vormt, erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de EU te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig genomen wegens de volgende redenen.

Verwerende partij heeft de aanvraag afgewezen omdat verzoekster niet onvermogen en ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Ook zou ze niet aangetoond hebben niet ten laste te vallen van het OCMW.

Verzoekster verblijft sedert 24.01.2015 in België, hetgeen blijkt uit haar reispas met visum. 4

Vanaf die datum hoefde de referentiepersoon geen geld over te maken naar het land van herkomst, omdat ze vanaf dan verzoekster in natura ten laste had.

Voor haar aankomst in België ontving verzoekster 13.500 € via de bank GARANTI. 10.900,00 € werd via Western Union verstuurd.

Er zijn ook gelden verstuurd via TURKIYE BANKASI (2.000,00 €) en PTT (1.000,00 €).

In totaal ontving verzoekster een bedrag van 27.400,00 € in de periode 2011-2014!

Bijgevolg is het niet redelijk te stellen dat de geldverzendingen te weinig of te oud zijn.

Sedert begin 2015 is verzoekster hier, in de periode ervoor ontving ze gemiddeld per jaar 7.000,00 € (d.i. ongeveer 25.000,00 TURKSE LIRA per jaar), hetgeen ruim voldoende is om als ten laste te worden beschouwd.

De bewering dat er slechts 1 bewijs werd voorgelegd in de periode 2013-2016 klopt zeker niet!

In 2011 is er 14 keer geld verstuurd.

In 2012 werd er 15 keer geld verzonden.

In het jaar 2013 3 keer en in 2014 2 keer.

In 2014 was het niet nodig om meer geld te verzenden omdat verzoekster wat geld had gespaard van de jaren ervoor.

Wat betreft het argument dat verzoekster niet aantoonde onvermogen te zijn wenst zij het volgende op te merken.

Volgende attesten werden voorgelegd:

- Attest van armoede d.d. 20.11.2012 met apostille waarin is vermeld dat verzoekster geen onroerende goederen en geen inkomsten heeft. Verwerende partij miskent de bewijskracht van dit document door te stellen dat dit een gesolliciteerd karakter zou hebben. Niets is minder waar! Het attest is afgeleverd door een officiële instantie en voorzien van een apostille. De inhoud ervan kan dus niet in twijfel worden getrokken;

- Attest van armoede d.d. 25.09.2013 met apostille waarin is vermeld dat verzoekster geen onroerende goederen en geen inkomsten heeft. Verwerende partij miskent de bewijskracht van dit document door te stellen dat dit een gesolliciteerd karakter zou hebben. Niets is minder waar! Het attest is afgeleverd door een officiële instantie en voorzien van een apostille. De inhoud ervan kan dus niet in twijfel worden getrokken;

- Attest van armoede d.d. 03.05.2016 met apostille waarin is vermeld dat verzoekster geen onroerende goederen en geen inkomsten heeft. Verwerende partij miskent de bewijskracht van dit document door te stellen dat dit een gesolliciteerd karakter zou hebben. Niets is minder waar! Het attest is afgeleverd door een officiële instantie en voorzien van een apostille. De inhoud ervan kan dus niet in twijfel worden getrokken;

Tot slot wensen verzoekster als volgt te repliceren op het argument dat ze niet zou hebben aangetoond dat ze niet ten laste in van de Belgische Staat.

Omdat de referentiepersoon aangetoond heeft dat zij en haar echtgenoot voldoende inkomsten hebben zij en verzoekster sowieso geen recht op OCMW-steun.

Het middel is gegrond."

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt in de feitelijke motivering duidelijk aangegeven dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten. De gemachtigde legt daarbij uit dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon, met name omdat 1) niet afdoende werd aangetoond dat verzoekster effectief onvermogen is, 2) er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon en 3) niet blijkt dat verzoekster niet ten laste valt van de Belgische staat.

Verzoekster houdt een uitgebreid theoretisch betoog maar concretiseert geenszins op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad merkt op dat verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

2.3. Artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag van een verblijfskaart als familielid-ascendent van een Nederlands staatsburger, in casu de wettelijke samenwonende partner in een stabiele en duurzame relatie van haar zoon, indiende. Als ascendent dient verzoekster, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de descendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse ‘schoondochter’.

2.4. Artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden en niet van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38, zoals verzoekster verkeerdelijk voorhoudt (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

De nationale overheden, en dus ook de nationale rechter, dienen, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, is de Raad er derhalve toe gehouden te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 43; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539).

Uit dit arrest van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Verder volgt uit dit arrest dat om vast te stellen of de ascendenten van een Unieburger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die Unieburger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond waarbij “*De noodzaak van materiële steun [...] in het land van*

oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant [moet] bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De Raad merkt op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing het begrip "ten laste" invult als dat "er reeds een afhankelijkheidsrelatie [dient] te bestaan in het land van herkomst of origine". In het licht van de voormelde rechtspraak van het Hof, oordeelt de Raad dat deze invulling van het begrip "ten laste" niet kennelijk onredelijk is daar deze in lijn ligt van de voormelde rechtspraak van het Hof.

Het is dan ook niet in strijd met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet noch in strijd met voormelde rechtspraak van het Hof, dat de gemachtigde de voorwaarde van "ten laste" zijn invult door in casu het bewijs te vragen aan de ascendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon (zie in deze zin ook RvS 12 december 2013, nr. 225.447).

Het komt verzoekster toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. De Raad benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.5. Verzoekster uit kritiek op de drie feitelijke motieven, met name 1) dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoekster effectief onvermogen is, 2) dat onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon en 3) dat niet blijkt dat verzoekster niet ten laste valt van de Belgische staat. Er is volgens haar sprake van een onzorgvuldige besluitvorming.

2.6. Gelet op de uitlegging die, krachtens de rechtspraak van het Hof, moet worden gegeven aan het begrip "ten laste", kijkt de Raad eerst na of het motief dat onvoldoende werd aangetoond dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijft staan na onderzoek van de middelen hiertegen opgeworpen.

Om aan te tonen dat zij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde verzoekster verzendbewijzen van geld voor. De gemachtigde beoordeelde deze documenten als volgt:

"- verzendbewijzen van geld (Garanti, Western Union, Ürikeye Bankasi, PTT) uit de periode 2011 – 2012 en één verzendbewijs dd. 13.11.2014: echter, deze bewijzen van financiële steun zijn onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er werd slechts één geldstorting voorgelegd voor de periode 2013 – half 2016."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde de voorgelegde verzendbewijzen niet aanvaardt als afdoende bewijs van "ten laste" zijn, omdat slechts één geldstorting wordt aangetoond voor de periode 2013-half 2016 wat onvoldoende recent is.

2.7. Verzoekster houdt in haar verzoekschrift voor dat zij reeds sedert 24 januari 2015 in België verblijft, hetgeen blijkt uit haar Turkse paspoort met nummer U09976687, gevoegd bij het verzoekschrift, dat een Schengenvisum bevat afgegeven door het Spaanse consulaat-generaal te Istanbul en waarin tevens een inreisstempel van de luchthaven Orly met datum 24 januari 2015 is aangebracht. Zij stelt dat vanaf die datum de referentiepersoon geen geld hoefde over te maken naar het land van herkomst omdat deze haar vanaf dan in natura ten laste had. Voorts stelt verzoekster dat de bewering dat er slechts één bewijs werd voorgelegd in de periode 2013-2016 zeker niet klopt, daar in 2013 drie keer en in 2014 twee keer geld werd verstuurd. Hiervan voegt zij bewijsstukken toe aan haar verzoekschrift.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat in het kader van verzoeksters eerste verblijfsaanvraag van 7 juni 2016, vermeld in punt 1.2, een inlichtingenbulletin werd ingevuld. Op basis van het voorgelegde Turkse paspoort, afgegeven te Antwerpen op 26 april 2016, met nummer U12618808, werd 1 april 2016 genoteerd als datum van inreis in België. Dit is de referentiedatum waarnaar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijst. Uit het administratief dossier blijkt verder dat in het kader van de tweede verblijfsaanvraag eveneens het Turkse paspoort, afgegeven te Antwerpen op 26 april 2016, met nummer U12618808, werd voorgelegd.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat het Turks paspoort met nummer U09976687, waarin zich een inreisstempel van de luchthaven Orly bevindt met datum 24 januari 2015, werd voorgelegd aan de gemachtigde, of dat hij daar anderszins van in kennis werd gesteld. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van het Turks paspoort met nummer U09976687 dat verzoekster nu voorlegt. De Raad zou verder zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Nu uit het administratief dossier volgt dat de gemachtigde enkel kennis had van het Turks paspoort, afgegeven te Antwerpen op 26 april 2016, met nummer U12618808, op basis waarvan 1 april 2016 werd genoteerd als datum van inreis in België, acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze datum hanteert als referentiedatum voor de beoordeling van het ten laste zijn in het verleden in het land van herkomst, zoals de verwerende partij betoogt in haar nota.

2.9. Waar verzoekster heden stelt dat in 2011 veertien keer geld werd verstuurd, in 2012 vijftien keer, in 2013 drie keer en in 2014 twee keer, moet de Raad vaststellen dat het administratief dossier de verzendbewijzen die door verzoekster werden voorgelegd in het kader van de tweede verblijfsaanvraag, niet bevat. In het administratief dossier bevinden zich weliswaar een aantal verzendbewijzen, doch de wijze waarop het administratief dossier, niet-geïnterviewd, werd samengesteld en aan de Raad werd overgemaakt, laat de Raad enkel toe vast te stellen dat deze verzendbewijzen werden overgemaakt in het kader van verzoeksters eerdere visumaanvraag, vermeld in punt 1.1.

Bovendien, indien het zo mocht zijn dat de gemachtigde zich op deze verzendbewijzen heeft gebaseerd – wat niet uitdrukkelijk blijkt –, dan volgt uit het administratief dossier dat in het kader van de visumaanvraag drie verzendbewijzen werden overgemaakt voor het jaar 2013, zoals verzoekster in haar verzoekschrift tevens aanhaalt. Indien de gemachtigde zich heeft gebaseerd op deze verzendbewijzen, oorspronkelijk aangebracht in het kader van de visumaanvraag, dan is de vaststelling dat *“dat slechts één geldstorting werd voorgelegd voor de periode 2013-half 2016”* foutief, daar minstens drie verzendbewijzen voor het jaar 2013 werden overgemaakt.

Verder wordt in de bestreden beslissing gemeld dat er voor het jaar 2014 slechts één verzendbewijs d.d. 13 november 2014 werd voorgelegd. De Raad vindt in het administratief dossier, dat niet geïnterviewd is, het vermelde verzendbewijs van 13 november 2014 niet terug, ook niet in de verzendbewijzen voorgelegd in het kader van de visumaanvraag. De Raad heeft er dan ook het raden naar of er effectief één verzendbewijs voor het jaar 2014 werd voorgelegd, dan wel twee, zoals verzoekster betoogt.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen: *“Verzoekende partij betwist niet dat in 2014 weinig geld werd overgeschreven, en geeft zelfs aan dat het in 2014 niet nodig meer was om geld te verzenden. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelde geheel terecht dat deze overgemaakte geldstortingen onvoldoende recent zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”* Verwerende partij gaat hier voorbij aan het betoog van verzoekster dat in 2013 drie keer geld werd verzonden, zoals wordt bevestigd door het administratief dossier en dat het in 2014 niet meer nodig was geld te verzenden *“omdat verzoekster wat geld had gespaard van de jaren ervoor”*, hetgeen niet betekent dat verzoekster niet meer “ten laste” zou zijn. Verwerende partij gaat ook voorbij aan het feit dat zij besluit dat *“deze bewijzen van financiële steun [...] onvoldoende recent [zijn] om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”* en dit omdat er *“slechts één geldstorting [werd] voorgelegd voor de periode 2013 – half 2016.”* Hieruit blijkt dat de gemachtigde ook rekening heeft gehouden met het jaar 2013.

Daar het administratief dossier de verzendbewijzen niet bevat die door verzoekster werden voorgelegd in het kader van de tweede verblijfsaanvraag maar enkel de verzendbewijzen die werden overgemaakt in het kader van de visumaanvraag, kan niet worden vastgesteld en blijkt niet, gelet op wat hierboven wordt besproken, dat de gemachtigde in casu op zorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat *“deze bewijzen*

van financiële steun [...] onvoldoende recent [zijn] om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging". Daaruit vloeit voort dat evenmin kan worden vastgesteld noch blijkt dat het motief dat "er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon" is gestoeld op een correcte feitenvinding. De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten.

2.10. Zoals reeds uiteengezet in punt 2.2., voldoet verzoekster, volgens de bestreden beslissing, niet aan de vereiste voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten, omdat "niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon". Deze conclusie is gestoeld op het "geheel van de beschikbare gegevens" die verband houden met 1) de onvoldoende bewezen effectieve onvermogenheid van verzoekster, 2) het onvoldoende bewezen financieel ten laste zijn van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst en 3) het niet blijken dat verzoekster niet ten laste valt van de Belgische staat.

Gelet op de bevinding dat niet kan worden vastgesteld noch blijkt dat het motief dat "er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon" stoelt op een correcte feitenvinding, oordeelt de Raad dat het besluit van de gemachtigde dat "uit geheel van de beschikbare gegevens" niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond, evenmin met de vereiste zorgvuldigheid is tot stand gekomen. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in het kader van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet mist dan ook een deugdelijke materiële grondslag.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zich op. De overige onderdelen van het middel en de repliek van de verwerende partij daarop behoeven dan ook geen verdere bespreking.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 8 juni 2017 werd betekend, niet rechts-geldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES